

't Fluweelen Jufferschap zou dan
 Gaan pijpeneeren trots een Man.
 Wat zwierven dan de quispedooren,
 De pijpen, doozen en comfooren
 Door kamers en saletten heen!

Een ouderwetsche zilveren inktkoker te Batavia dagteekent van het jaar 1732, en was in gebruik bij de Oost-zijdsche Burgercompagnie. Koen liet een kist vol inktkokers na, die beschreven worden als „Malaksche”.

De staat, dien in het oude Indië de Europeaan voerde, was reeds af te leiden uit zijn koets. Want die moest hij hebben, wilde hij onder de notabelen gerekend worden. Bij v. Deventer, *Geschiedenis der Nederlanders op Java*, leest men:

„In geen stad der toenmalige beschaafde wereld werden meer equipages gevonden dan te Batavia. Wij zeggen equipages omdat de weelde vorderde, dat een ieder naar gelang van zijn rang zelf rijtuig en paarden hield; „die geen koets had werd als niet gerekend.”

Somtjids waren de portieren met gaas in stede van met glas voorzien. De gouverneur generaal Jeremias van Riemsdijk had er zoo een in zijne remise staan, benevens „drie wagens als berlijns, voor vier menschen, een fayeton (phaëton) vier charetten en twee chaisen.”

Alleen de landvoogd, raden van Indië en opperkooplieden mochten in een gesloten, vergulde koets rijden en meer dan één lantaarn voeren. Slechts ten aanzien van de predikanten werd wel eens eene enkele uitzondering gemaakt. Het gebruik, 't welk ons thans zonderling moet toeschijnen, wilde dat men de rijtuigen, althans het onderstel of den bak, verguldde of verzilverde. Totdat de plakaten tegen de toenemende weelde daartegen als straf bedreigden verbeurdverklaring van koets, tuig en paarden. Niemand, minder in kwaliteit dan een oud-directeur, mocht het zoo breed laten hangen. Ook geen opperkoopman, dien enkel oorlof werd gegeven tot eene versiering met beeld-, rank- of bloemwerk. Alle anderen moesten hunne rijtuigen effen doen schilderen of vernissen.

De kroniek weet voor deze Indische vervoermiddelen en hunne wijze van beschildering echter geen anekdote bij te brengen als ten aanzien van den blauwgeverfden wagen, in het bezit van een landbouwer te Hem, in Noord-Holland, tijdens men daar (in 1794) de Engelschen in het land had.

De boeren hadden van den moedwil en de knevelarijen dier soudeniërs veel last. Hierop doelde een hunner toen hij op het achterkrat van zijn wagen een hooischelf liet schilderen, waar een zestal mannen in de roode Engelsche uniform om heen stonden, bezig met het hooi er uit te halen, Daaronder waren deze regels aangebracht:

De wereld is een hooihoop, zoo men ziet;
 Elk plokt er van, maar ik toch niet.
 Ik wou er ook wel wat aan plokken,
 Maar ik kan er niet bij, van al die roode rokken.